

Sázava

Na výzvu z více stran píši teď pár vzpomínek na letošní sjíždění Sázavy. Fotky ke mně doposud nedorazily a tak to tedy zkusím formou textu. Jako obvykle nebylo do poslední vteřinky jisté kolik nás vyrazí, Radkovi zaměstnavatel na poslední chvíli zarušil dlouho dopředu zamluvenou dovolenou a já si myslím že dost zbytečně, protože jestli bude skluz té chalupy (a to bude) několikaměsíční tak tři dny Radkovy dovolené za to nebudou moci. S Radkem vyhlásil loajalitu Sensei, že taky nejede a to jsem mu po jeho bojovnících pohrozil, že by měl raději spáchat kikiriki, protože hrozí že až jej potkám, že se budu uculovat. Na druhou stranu byla naše výprava posílena Susedovými dětmi Eliškou a Honzíkem, ženou Kačkou, navíc se nečekaně přihlásil Struvid a Kočkopáv. Kočkopávovi se podařilo v noci před vyplutím přímo z hospody od Kutáčka pomocí telefonu a vyjednávacího umění tedy korupce, vyvázat z pracovního procesu vedle něj sedícího zcela zlinkovaného Šamana.

Na nádraží v Otrokovicích nás ráno nesměle očekávala Kočkopávova přítelkyně Radka, takže nás jelo devět. Ve vlaku jsme klopili piva a ochutnávali jsme slivovice, obzvlášť můj vzorek byl tuze drsný, což nás přivedlo na velmi veselou notu, takže jsme zpívali kusy jako "Řeka hučí" "S tebou mě baví svět má drahá Renčo" "Niagáru" či "Kdo necétil hrůzu z vody, gde se málem utopil - tož ať se na moravský šífy najmout dá, jo ho ho..".

Šaman, Kočkopáv a Radka asi na asi vodě ještě nebyli a tak studovali "Trempířskou rukověť" zvláště kapitoly o vodáctví, či jak si počínati po překročení bludného kořene. Chodili jsme je s admirálem kontrolovat a po našem odchodu z námi obsazeného kupé šlachovitý osmdesátník co s námi to kupé sdílel oslovil Kačku - Susedovu ženu „Proboha proč s těmi hovádky jedete, jakto že jste si někam nevyrazila s kamarádkami..?“ na což mu Kačka odpověděla „Ti šílení chlapi jezdí na své vody dlouhá léta a teprve letos se můj muž uvolil, že můžu spolu s dětmi vyrazit s nimi, takže ve skutečnosti je toto jedinečná šance..“ Děda se mě po našem návratu ptal jak dlouho budeme takto křičet, já mu zdělil, že až na Sázavu.. Nakonec jsem si vyslechl jeho

životní příběh, vykouřili jsme spolu dýmku míru a padli jsme si s kmetem do náručí..

Poslední úsek jsme jeli motoráčkem a podařilo se nám vecpat Honzíčka do kabiny na křeslo strojvůdce a my jsme za Honzou vytvořili početnou řičně fandící klaku, takže se ajzboňákům rosila čela.. Na nádraží v Sázavě jsem se nechal vyfotit u reklamy místního taxikáře s nápisem "férové taxi" což jsem komentoval jako stejně vtipné jako to moje "non-stop".

V Sázavě jsme rozbili stany, Šaman se co by nechtěná mravnostní policie uvelebil v předsínce stanu Radky a Kočkopáva, spali jsme všichni jako zabití. Ráno jsem vyrazil k rozcvičce a tajči, což jsem zakončil meditací žang-žuan na idylické hrázi rybníčka, do té doby jsem nevěděl jak rozhodujícím způsobem ovlivňuje zvolené místo kvalitu meditace. Ihned poté co jsem docvičil přijelo popelářské auto a zahájilo svoji drasticky hlučnou akci, když byli popeláři v nejlepším, vystrčila se ze stanu Kočkopávova hlava a začala na ty popeláře řvát „A komu tím jako prospějete co..!! Druhé straně?" a popeláři poděšeně odtáhli i se svým vehikulem.

Ač jsem to měl jako předsevzetí stejně jsem se nešel podívat na Sázavě na sv. Prokopa a jeho starou polo-hotovou katedrálu za což nás Prokop potrestal nízkým stavem vody. Všechny propusti byly vybaveny jakýmsi plastovými smetáky nebo spíš rohožkami se kterými jsme museli bojovat. Na běžnou plavbu bylo vody dost, netahali jsme lodi mělčinami ani metr tož jaká malá voda. Navíc jsme měli nezničitelné plastové lodě z půjčovny a tak jsme spoustu jezů brutálně sjeli ne po vodě ale porostem unikátně kluzkých mokrých řas, jimiž byly ty jezy pod hladinou porostlé.

Každé ráno jsem si dal kafe turka a vyhotovil jsem z lógru pro ten den věštbu, typu "Nad peřejí stojí medvěd a ten medvěd hlasitě tleská." a tak podobně.

Za háčka jsem dostal Susedovu ženu Kačku a musím říci že to byl háček snů, který za vypjatých a hrozných vodáckých situací, kterým jsem ještě přidával svým dobrodružně neuváženým způsobem kormidlování, dělal můj háček kupodivu to co jsem na něj křičel, prostě neuvěřitelná idyla. Ono to totiž na vodě každý vidí jinak, háček který už je po prsa zalitý vodou, zatímco veselý

suchý zadák vzadu ještě nevjel do jezu.

No párkrát jsem volal „Kači hlas mi kameny“ a Kačka křičela „Jó všude před námi je to samý kámen..“ podíval jsem se přes její rameno a byla to pravda, oblé balvany byly všude a volný plavební koridor nikde. Tak jsme ty balvany kolikrát sjížděli jako šlajsnu.. A já se modlil ke svému háčkovi „Zaber. Zaber!! Pro všechny svaté ještě mi dvakrát zaber..“ a Kačka zabrala a všechno dobře dopadlo. Několikrát jsem to totálně pohnojil a Kačka to i proti přírodním zákonům pokaždé zachránila. Kačky je na háčka škoda, narodila se zjevně s pádlem v ruce stejně tak jako její admirálský muž Sůsed a tak myslím, že z ní bude zdatný kapitán. Kdyby letos jel Sensei tak by Kaččin úděl dělat mi háčka asi připadl na něj.

Sůsed měl loď plnou svých dětí, což nebylo úplně jednoduché, protože provádět současně výchovu dětí a zároveň od nich žádat výkony háčků nejde dost do hromady a tak letos musel náš admirál sáhnout hluboko do svých fyzických i morálních sil.. Jednou když toho na něj bylo moc tak loď schválně převrátil, aby posádka viděla že jde tak trochu i o život a sourozenecké spory nemají na palubě co dělat.

Zábavnou posádkou byl Kočkopáv s Radkou. Kočkopávův pokřik „Levá! LEVÁ!! KONTRRRA!!!“ vykřikovaný brunátným hlasem bubeníka na galéře se nesl daleko řekou Sázavou. Radčina důvěra v jejího kormidelníka postupně klesala ač jejich společné vodácké výkony zřetelně stoupaly. Inu asi příliš mnoho peřejí sjížděli pozpátku, ale zase měli spoustu veselých vodáckých zážitků. Jednou si takhle ztroskotali na písčíně uprostřed řeky a Kočkopáv volal zoufale „Pomóc pomóc!“ Struvid s Šamanem tedy připluli, aby zjistili že jde o Kočkopávovu léčku, protože je Kočkopáv taky ihned obrátil dnem vzhůru. Šaman drtil mezi zuby „Až se bude zase topit, tož ho nebudu zachraňovat, klidně ať zhebne..“ A já jsem zase vyhrožoval, že kdo mě zbytečně převrátí, tomu někdy v zimě, až se bude zvláště dobře bavit - vylíji v hospodě krýgl piva na hlavu co by krásnou letní upomínku!

Struvid se Šamanem při pohledu zvenčí připomínali směs dokonalé taktiky strategie a nudy. Struvid vedl loď profesorsky dokonalou trajektorií plavby a u každé překážky byli dlouho dlouho před námi ostatními, tam si vodácký začátečník Šaman vykouril svoji konopnou skleněnou a byl pak zcela klidný

a uvolněný načež propluli v pohodě jakoukoli hrůzou. Jenom na noc Struvid svého háčka odvrhával pryč tedy do předsíně Kočkopávova stanu a to pro své struvidovské chrápání, které nemá obdoby ani mezi lýtými šelmami a dobře slouží jako repelent na medvědy. Aj já jsem jsem spal ve stanu sám a tak jsem z osamění provozoval samomluvu, kdy jsem sám sobě zpupným zadáckým zupáckým hlasem kapitána Bligha nařídil stavbu stanu.. a pak jsem se změněným pokořeným háčkovským nevolnickým hlasem sám sobě omlouval „Líbějí tisíckrát vodpustit Vaše blahorodí, že už to nestojí..“

V tábořišti Kormorán hrálo zvláštní vodácké hudební těleso, kytaristé a zpěváci zpívali dejme tomu Holka modrooká, ale jejich šílený bubeník k tomu bez souladu bubnoval cokoli zvláště pak divoké brazilské rytmy, takže to zblízka znělo jako na staročeské veselce ale z dálky svého stanu si člověk při stejné skladbě díky tomu bubínku připadal jako někde na pláži pod kokosovníkem na Tuamotu.

Druhý den byl kritický a trasu z tábořiště Kormorán do "Týnce za Olejem" jsme si museli krutě opracovat a zanechalo to na nás zřetelné následky, které jsme se pokoušeli rozpustit v početných Týneckých hospodách.

Poslední pasáž z Týnce do Pikovic mohu každému doporučit, řeka se vesele valí kaňonem, sto metrů nad řekou jezdí Posázavský Pacifik, díky nepřístupnosti místa pro přísun stavebnin všude nádherné sruby, které jsou připomínkou faktu, jak by bylo na světě krásně kdyby lidé nebyli až tak zoufale pracovití a nenutilo je to změnit původní romantický srub na nechutnou přebobtnanou zbohatlickou haciendu ve stylu podnikatelského baroka do které nevím proč jezdí, když mají ti lidé ve městech úplně stejně zařízená bydliště. Lidé si prostě neváží myšlenek a umu svých předků, které by citlivě rozvíjeli, NE - REVOLUCE ZA KAŽDOU CENU, všechno shodit a vybudovat to od základu podle dnešní módy. Máte vidět moravskou trempskou osadu "40. míle" pod Buchlovem, to místo si trempíci jenom lehce pozměnili s velkým citem a nyní po opadnutí zájmu o tremping si to místo bez jakékoli zástavby a poškození bere příroda nazpět, zůstalo jenom ohniště a totem.

Tož Sázava opravdu: Příroda ejchuchu, kaňon, les, skály, balvany, dravý říční proud.. Bohužel jediný čundrák na Sázavě jsem byl bezpochyby já a

když jsem chtěl někoho takového vidět musel jsem se podívat do zrcadla řeky. Taky mi překážely ty davy na řece a kolem řeky. Písničku "Voda hučí v klínu rozervaných skal", kterou zpívám jenom když je vodácká situace opravdu divoká, jsem za celou Sázavu zazpíval jenom jednou (třeba na Bečvě bych ji mohl zpívat pořád), chyběla romantika kotlíků a tichých přírodních tábořišť.. Prostě my moravští čundráci jsme spíš Indiáni než Kovbojové, slovy klasika je touhou bílého muže aby po něm něco zůstalo - a je snahou rudocha aby po něm kromě příběhů nezůstalo vůbec nic.

Bez kotlíku jsme nemohli uvařit žádný tedy ani tento útroby budící klasický kotlíkový recept: *„Ropucha jež třicet dní pod kamenem ve spaní ropušinou puchla v těle ať se první v kotli mele, zmijí dvojklan, ze slepýše žahadlo a křídlo sýce.. Dále pak z hada močidláka mastné útroby a srst tam vrazte, z čuby jazyk, z krysy srst, vlčí tesák, dračí dráp, ze žraloka požerák. Z mumie mok a k tomu kaldoun z jaguára, aby zavoněla pára.. Ať to moří, ať to maří! V kouzlo pekelné se svaří..“ (Macbeth of Shakespear)*

Potkali jsme tři zlatokopy, řeka Sázava je pořád zlatonosná a ze zlatých pidižilek na svém dně a v okolí pořád uvolňuje zlatinky, které chladuvzdorní zlatokopečtí nadšenci jimž voní mokrá práce která je v mých očích průsečíkem práce kopáče a myčky nádobí.. Za zmínku stojí i jejich šílený odlesk očí zasažených zlatou horečkou jež jim velí nevidět přírodu kolem, ale koumat kde hrábnout lopatou, aby se to v pánvi zalesklo. První dva zlatokopové nakecali Kočkopávovi že narýžují zlata za dva tisíce korun denně. Já jsem se chechtal, že by sem průmyslníci přenesli z Mostu velkorypadlo + vlak dynamitu a celou Sázavu by odtěžili. Poslední den jsem šel přes most a pode mnou stál s kýblem v říčním proudu staříčkový zlatokop znaveně opřený o svoji lopatu, tak jsem na něj zvesela křikl „Včera mi jeden Kočkopáv povídal že zlatokop denně vydělá dva tisíce!“ a děda se bez-hlesu sesunul do vody..

Návrat už proběhl bez větší romantiky a abych nebyl v civilizaci smrdutým kojotem tak jsem si přepral věci.. no přepral.. aby to Kočkopávovi a konec konců ani mě a mému háčkovi Kačce nebylo líto, tak jsme se těsně před ukončením plavby kousíček od udiveného pracovníka půjčovny lodí TAKY PŘEVRÁTILI a já si tak tedy přemáchl to oblečení. Ale nepomohlo to,

protože jsem se dopoledne při šplhu (ve výhni tropického dne) na skálu k železniční zastávce Pacifik expresu s bečkou na zádech natolik zapotil, že to bylo jedno. Ve vlaku přišla do parného vagónu korpulentní paní, pozdravila se s průvodčím a halasila „No jdu sem, ve vedlejším vagóně jsem sedla vedle páchnoucího chlapa!" pak si přísně změřila mě a Struvida a řekla „To máte pro sebe zaplacenou celou tuhle lavici?" a my se se Struvidem od sebe odtáhli čímž jsme vytvořili škvírku do které se ta paní napasovala aby zjistila, že si změnou vagónu vůbec nepolepšila. Ta paní byla v dobré formě ten den vsadit loterii a vyhrát milióny. Jeli jsme domů rychlíkem co se jmenoval Komenský a podle toho to aj vypadalo, Komenský supěl padesátkou a pouštěl před sebe galantně osobáky a aby nerušil ve stanicích tak zastavoval kdesi na konci perónů, no byla to hrůzná podívaná, pak zazvonil zvonec a příběhu byl konec.

U železničního mostu nad řekou visí dým a blues.

U železničního mostu nad řekou visí dým a blues.

Den co den u trati čekám s bláznivou nadějí..

Každý den se ztrácí všechno někam s tou řekou kolejí.

Některý sny se jen zdají - jiný jdou hlouběji!

A já bych tak rád dolů na jih, tou řekou kolejí.

Mou řekou nadějí..

(J. Kainar)